

Det levende væsen I

(Symbol nr. 6)

1. Det levende væsens »selv« eller »jeg« kan kun have analysen »Noget, som er«

I henhold til Livets Bog er det levende væsen et treenigt princip. Det udgør således et „jeg“, en „skabeevne“ og „det skabte“. Ved jeg'et forstår man her det levende væsens højeste væsenskerne. Dette jeg er „Noget“, der i sig selv er hævet over al manifestation, eftersom det udgør selve manifestationens ophav og skaber. Det kan derfor absolut ingen analyse have. Hvis vi siger om dette jeg, at det er smukt, det er mindre smukt, det er guddommeligt, eller det er „djævelsk“, det er stort, eller det er småt o.s.v., kan disse analyser umuligt være analyser af selve jeg'et, men derimod kun af noget, jeg'et har frembragt eller skabt. Jeg'et eksisterede således før denne skabelse. Det har derfor i sig selv ingen som helst analyse ud over dette, at det eksisterer, og kan derfor kun udgøre „Noget“, som er“.

2. Jeg'ets skabeevne kan også kun have analysen »Noget, som er«

Dette „Noget“ eller jeg'et har altså en skabeevne, hvilket vil sige: evnen til at opleve og manifestere og dermed også evnen til at opbygge en organisme eller et legeme, i kraft af hvilket det netop kan skabe i materien og dermed tilkendegive sig for andre jeg'er og ligeledes opleve disses tilkendegivelser igennem deres manifestationer eller skabte ting. Denne skabeevne kan ikke være blevet skabt, thi i så fald skulle jeg'et på et tidspunkt have eksisteret uden en skabeevne, og hvordan skulle det da i denne tilstand kunne have skabt denne sin skabeevne? — Da yderligere noget ikke kan opstå af ingen ting, må jeg'ets skabeevne således evigt have eksisteret. Den bliver derfor i sig selv ligesom jeg'et en navnløs foreteelse, der kun kan udtrykkes som „Noget, som er“.

3. Det skiftende resultat af jeg'ets skabeevne er også evigt og vil derfor have analysen »Noget, som er«

Resultatet af denne skabeevne er jeg'ets i materien skabte legemer, organer eller strukturer. Af disse, den evige kosmiske skabeevnes forlængelsesorganer, er hovedsageligt kun de levende væseners fysiske legeme kendt af det ufærdige menneske. Selv om dette fysiske legeme og de øvrige skabte organer er tids- og rumdimensionelle, hvilket vil sige, at de er forgængelige og må udskiftes, så opretholder de dog evigt et uforgængeligt princip, nemlig *det levende væsens oplevelse af livet*. Da dette resultat af skabeevnen er lige så evigt som denne og jeg'et, kan vi også kun udtrykke denne som „Noget, der er“.

4. Det levende væsen udgør et treenigt uadskilleligt princip

Disse forannævnte tre principper: jeg'et, dets skabevne og resultatet af denne skabevne: organismen og den heraf følgende evige livsoplevelse, udgør lige akkurat de tre betingelser, der kræves, for at et „Noget“ kan fremtræde som et levende væsen. Uden jeg'et ville hverken skabevnen eller livsoplevelsen eksistere. Og uden livsoplevelse og skabevne ville jeg'et umuligt kunne eksistere som et levende væsen. Det ville ganske vist eksistere, men det ville hverken kunne tænke, opleve, manifestere eller skabe. Et evigt „intet“ ville ruge der, hvor verdensaltet i dag stråler og funkler som det største af alle eksisterende manifestationsstrukturer eller tilkendegivelseslegemer for et allerhøjeste „jeg“, et allerhøjeste levende væsen, i hvis organisme vi alle leve, røres og er. — Det levende væsens kerneanalyse er således en uadskillelig kombination af livets tre største principper, sammensmeltet til et eneste gigantprincip: „Det levende væsen“, alle princippers ophav. Da disse tre principper således er navnløse, har vi udtrykt jeg'et eller selv'et i det levende væsen som „X 1“, skabevnen som „X 2“ og den evige livsoplevelse eller „det skabte“ som „X 3“.

5. Hvorfor menneskene undertiden ikke opfatter det levende væsen som udødeligt

Det levende væsen er således i sin kerneanalyse et evigt, udødeligt eller uforgængeligt „Noget, som er“. Når det materialistiske menneske ikke opfatter det levende væsen således, skyldes det, at det slet ikke ser dette levende væsen, da der jo er totalt utilgængeligt for direkte fysisk sansning. Det, der direkte kan sanses af det levende væsen, er kun det, der er skabt eller frembragt. Og der er absolut ikke noget af det, der er skabt, der kan være uforgængeligt. Det går urokkeligt sit endeligt i møde. Det, der således er skabt, er jeg'ets fysiske legeme og visse af de psykiske eller åndelige strukturer, der forbinder væsenets fysiske legeme med den evige, uforgængelige eller kosmiske del af samme væsen.

6. »Døden« er ikke nogen død

Det fysiske legeme er udelukkende et skabe- og oplevelsesredskab for dets ophav eller jeg. For at det kan bruges til dette formål, må det opretholdes ved næsten et ocean af fysiske og psykiske organstrukturer, der også er „skabte“ foreteelser og derfor forgængelige. Det er derfor, det levende væsens fysiske legeme bliver gammelt og udslidt for tilsidst helt at være ubrugeligt. Og jeg'et bliver da befriet for dette legeme. Det er denne jeg'ets befrielse fra sit fysiske legeme, menneskene kalder „døden“, men som i virkeligheden absolut ikke ér nogen død. Menneskene tror, at dette, fra jeg'et udfriede legeme, som vi udtrykker som et „lig“, er det levende væsen selv. Hvis dette lig virkelig var det levende væsen selv, ville døden være en kendsgerning. Men nu er det modsatte en kendsgerning for det færdige menneske. Det, der er levende, må altid vedblive at være levende, og det, der er dødt, må ligeledes i al evighed blive ved med at være dødt. „Det levende“ kan således ikke dø, og „det døde“ kan aldrig blive levende. Dette er en af de urokkelige grundpiller i løsningen på livets mysterium.

7. Det levende væsens »overbevidsthed« med den maskuline pol, den feminine pol og de seks grundenergier

„Det levende“ i det levende væsen er urokkeligt jeg'et og dets evige eller kosmiske livsstruktur, altså den, der ikke er „skabt“. „Det døde“ ved det levende væsen er dets fysiske legeme og de øvrige strukturer, der kun udgør „skabte“ realiteter. Disse strukturer, der er „skabte“, adskiller sig fra de ikke-skabte eller evige strukturer derved, at de hverken kan eksistere eller fungere ved egen kraft. De får udelukkende deres bevægelses- eller funktionskraft fra de evige strukturer, som netop eksisterer ved egen kraft. Vi har derfor udtrykt den del af de evige strukturer, der udgør jeg'et og dets kosmiske skabeevne, hvilket i virkeligheden vil sige: „X 1“ og „X 2“ som det levende væsens „overbevidsthed“. Denne overbevidsthed udgør således det levende væsens absolutte uforgængelige og dermed evige struktur. I denne overbevidsthed møder vi den allerførste begyndende udløsning af princippet „energi“. Denne energi har vi udtrykt som „moderenergien“. Denne energis udfoldelsesområde er i „X 2“, hvor den danner materie og kraft for selve livsoplevelsens fundament, hvilket er det samme som udløsningen af de to store livsfunktioner, vi har udtrykt som „maskulinisme“ og „feminisme“. De udløses gennem hver sit organ, vi henholdsvis har udtrykt som „den maskuline pol“ og „den feminine pol“. Igennem disse to polorganers indbyrdes kombinerede samarbejde med de seks grundenergier, vi har udtrykt som „instinktenergien“, „tyngdeenergien“, „følelsesenergien“, „intelligensenergien“, „intuitionenergien“ og „hukommelsesenergien“, skabes hele væsenets livsfunktion, dets plads på udviklingsstigen, dets primitivitet eller intellektualitet, dets fremtræden som hankønsvæsen eller hunkønsvæsen eller som et væsen i dobbelt-poletheden, hvilket sidste vil sige: „mennesket i Guds billede efter hans lignelse“. Vi kan ikke her komme nærmere ind på disse realiteter, hvilke heller ikke er markerede på nærværende symbol. Men vi kommer tilbage til en nærmere forklaring på dem i særlige symbolsymboler. Vi har kun lige nævnt dem her, fordi de hører med til overbevidstheden.

8. Det levende væsens »skæbneelement«, »grundtalentkerner« eller »spiralcentre«

I overbevidstheden findes yderligere et center for hver af de seks grundenergier. Disse centre har vi udtrykt som „grundtalentkerner“ eller „spiralcentre“. De udgør det inderste sæde for det levende væsens evner og anlæg. I kraft af disse talentkerner eller centre kan væsenets evner og anlæg overleve den fysiske organismes død eller undergang og derefter komme til medvirkning i en ny fysisk organismes skabelse. Jeg'et kan derved gennem den komme til at opleve en ny fysisk tilværelse og således fortsættende. Det er den udskiftning af de fysiske legemer, vi kalder „reinkarnationen“. Igennem overbevidstheden udløses også en evig strøm i form af et begær. Dette begær udgør den inderste kilde til alle andre eksisterende begær i det levende væsen. Vi har derfor kaldt dette begær for „urbegæret“. Igennem moderenergien forbindes dette begær med grundenergieerne,

som derved i kraft af en særlig struktur holdes i funktion. Det samlede område i overbevidstheden, i hvilket disse væsenets højeste, evige eller uforgængelige livsstrukturer har sit sæde, har vi udtrykt som det levende væsens „skæbnelement“.

9. Det levende væsens »underbevidsthed«

I kraft af Grundtalentkernerne eksisterer der i Skæbneelementet en kosmisk og dermed en evig organstruktur for hver af de seks grundenergier. Da disse organstrukturer er evige, hører de til overbevidstheden. Ved hjælp af disse evige organstrukturer opretholdes en foranderlig og dermed timelig organstruktur for hver grundenergi. Det er disse foranderlige organstrukturer, vi udtrykker som „legemer“. Der eksisterer således et legeme for hver grundenergi. Ved hjælp af disse sidstnævnte legemer opleves livet. Men da livsoplevelsen er en stor forandrings- eller skabelsesproces, må disse grundenergilegemer i en tilsvarende grad også forandres, omdannes eller tilpasses til ethvert trin i denne skabelsesproces, som det pågældende væsen skal passere. Således må det fysiske legeme ligefrem totalt udskiftes til fordel for opnåelsen af et nyt og bedre fysisk legeme, hver gang dette bliver påkrævet på grund af alderdom, lædering eller anden form for undergang af nævnte legeme. Det er et sådant fra overbevidstheden udskilt fysisk legeme, vi udtrykker ved begrebet: et „lig“.

De nævnte grundenergilegemer plus det fysiske legeme udgør væsenets „underbevidsthed“, medens grundtalentkernestrukturerne, i hvilken de er rodfæstet, som før nævnt, hører til overbevidstheden.

10. Det levende væsens »dagsbevidsthed« og »natbevidsthed«

Til underbevidstheden hører altså det fysiske legeme, igennem hvilket alle åndelige organer mere eller mindre fungerer. Denne organfunktion er således i virkeligheden en forlængelse af overbevidsthedsfunktionen. Og det er denne del af det levende væsen, der er tilgængelig for sansning. Denne forlængelse udgør ikke blot væsenets fysiske legeme, men også dets psyke eller mentalitet, igennem hvilken livsoplevelsen eller manifestationerne sanses og erkendes. Denne erkendelsesfunktion har vi udtrykt som det levende væsens „dagsbevidsthed“. Men det ufærdige væsen har også en oplevelsestilstand, som det ikke er bevidst i, nemlig dets tilstand under søvnen. Denne tilstand har vi udtrykt som det levende væsens „natbevidsthed“. Natbevidstheden er altså en oplevelsestilstand, som væsenet befinder sig i, når dets fysiske legeme er sat ud af funktion, er i hvile. Da foregår væsenets oplevelse på det såkaldte „åndelige plan“, som eksisterer hinsides det fysiske oplevelsesplan. Men da væsenets hukommelsestilstand på det fysiske tilværelsesplan ikke er beregnet på at skulle overføre erindringerne fra natbevidstheden til dagsbevidstheden, har væsenerne på nævnte plan ingen erindring om deres oplevelser under natbevidstheden. De ufærdige eller endnu kosmisk bevidstløse mennesker tror derfor fejlagtigt, at de under natbevidstheden er bevidstløse.

Det er derfor, tvivlen på det levende væsens udødelighed opstår, når de ser, at et medvæsens fysiske legeme er blevet til et „lig“. De forstår ikke, at det levende væsen kan leve uden fysisk organisme. De kender jo ikke deres eget udødelige jeg og den lige så udødelige overbevidsthed, som dette jeg er identisk med. Vi skal, som før nævnt, komme tilbage til disse primære emner i senere symbolforklaringer.

11. Forklaring til symbol nr. 6

Det øverste hvide felt symboliserer det levende væsens jeg, også udtrykt som »X 1«.

Det næste hovedafsnit på symbolet symboliserer den evige del af jeg'ets skabevne, hvilket vil sige: dets oplevelses- og manifestationsevne. Den er udtrykt som »X 2«.

Det nederste hovedafsnit udtrykker en timelig eller »skabt« forlængelse af jeg'ets »evige« skabevne i form af organiske manifestations- og oplevelsesredskaber eller legemer. Dette afsnit har vi udtrykt som »X 3«. – Da disse tre ved »X« betegnede foreteelser danner en uadskillelig enhed, der udgør »det levende væsen«, bliver dette væsen her synligt som et evigt eksisterende treenigt princip, der i al evighed har garanteret, og i al evighed vil vedblive at garantere sig selv evig, udødelig eller levende eksistens.

Den violette farve udtrykker her livets allerhøjeste energifelt. Dette har vi udtrykt som »moderenergien« eller den syvende grundenergi. I dette energifelt er alle livets hovedfunktioner rodfæstet. Her forekommer således livets allerhøjeste livsregulerende faktorer: »den maskuline pol« og »den feminine pol«. De runde farvede felter symboliserer jeg'ets grundtalentkerner eller »spiralcentre«. De farvede trekanter, som disse talentkerner er forbundet med inden for feltet »X 2«, symboliserer en evig organstruktur, i kraft af hvilken jeg'et kan skabe sine foranderlige og dermed timelige organstrukturer. Da »X 2« således er sædet for jeg'ets højeste og evige livsorganer, har vi udtrykt dette område som jeg'ets »overbevidsthed«. Det nærmere betegnede område for disse højeste livsfunktioners rodfæstning i overbevidstheden har vi udtrykt som »skæbneelementet«. Når dette element samt polstrukturen ikke er markeret på nærværende symbol, skyldes det, at vi kommer tilbage til disse emner senere på særlige symbolsymboler.

Det nederste hovedafsnit på symbolet med jeg'ets timelige eller »skabte« forlængelse af sin skabevne udgør jeg'ets »underbevidsthed«. De seks forskelligt farvede lodrette felter symboliserer det levende væsens eller jeg'ets »skabte« strukturer eller legemer, der bærer dets mentalitet, og igennem hvilke det oplever sin vågne »dagsbevidsthed« og »natbevidsthed«. Disse figurer udgør, læst fra venstre til højre på symbolet: »instinktlegemet«, rød farve, »tyngdelegemet«, orange farve, »følelseslegemet«, gul farve, »intelligenslegemet«, grøn farve, »intuitionslegemet«, blå farve, og »hukommelseslegemet«, lys indigofarvet. Disse legemer er midlertidige organstrukturer, der kan udskiftes eller omskaves, alt efter jeg'ets midlertidige behov i dets skiftende tilknytning til de forskellige trin på udviklingsstigen. De er altså rodfæstet i hver sin grundtalentkerne i overbevidsthedsstrukturen, men udgør i realiteten med deres »skabte« organer, fysiske og åndelige sanser og lign. underbevidsthedsstrukturen. I kraft af overbevidsthedsstrukturen og underbevidsthedsstrukturen og disse grundenergilegemer udløses det levende væsens bevidstheds- og legemsfunktioner, dets oplevelse og skabelse, dets lyse og mørke væremåde, dets fremtræden med »djævlbevidsthed« såvel som med »Kristus-bevidsthed«, som »mennesket i Guds billede efter hans lignelse«. Symbolfiguren med korset og de ufarvede felter skal blot markere, at symbol nr. 6 symboliserer det samme som symbol nr. 5, men blot med den forskel, at medens nr. 5 symboliserer det meget ufærdige menneskes mangelfulde eller primitive syn og opfattelse af det levende væsen, symboliserer symbol nr. 6 det kosmisk bevidste menneskes syn på det samme væsen.